

[Kaj Andresen.]

indlæggelse på plejehjem, i alt 1 054 eller ca. halvdelen af samtlige tilfælde. Og der er ingen tvivl om, at også den anden halvdel, der har modtaget hjemmehjælp på grund af svagelighed og sygdom, ellers på anden måde ville have betydet udgifter for kommunen.

Lignende erfaringer kan hentes i de andre kommuner, som har etableret hjemmehjælp, selv om man her endnu ikke har en tilsvarende statistik. Men hertil kommer en faktor, som er et væsentligt plus for hjemmehjælpsordningerne. Rundt om i kommunerne findes et betydeligt antal kvinder, både enker, enlige mødre og andre kvinder, som ikke har mulighed for erhvervsmæssigt arbejde, og som derfor må eksistere ved hjælp fra det offentlige. Netop en del af disse kvinder kan beskæftiges ved hjemmehjælpen, hvorved den løser en dobbelt opgave.

I min egen hjemkommune, Horsens, som også har hjemmehjælpsordning, har socialkontoret oplyst mig om, at af den udgift, man dér for tiden har til hjemmehjælp, nemlig ca. 1 500 kr. pr. uge, er ca. halvdelen af beløbet, altså 700-800 kr., besparelser på forskellige understøttelseskonti, hvorfra en del af de beskæftigede kvinder ellers har modtaget offentlig hjælp.

Alt i alt taler meget for, at hjemmehjælpsordningen er en fornuftig og rationel løsning på et aktuelt problem. Jeg synes, det er helt rigtigt og påkrævet, at socialministeren nu stiller forslag om, at staten stiller midler til rådighed til støtte for de kommuner, der etablerer hjemmehjælp.

Jeg vil dog gerne gøre et par bemærkninger til enkelte af lovforslagets bestemmelser.

Jeg er indforstået med, at der i de tilfælde, hvor pensionisten har en betydelig indkomst ud over pensionen, bør ydes en vis betaling for den ydede hjælp. Af de oplysninger, der foreligger fra kommuner, som allerede har en hjemmehjælpsordning, fremgår det, at man sætter grænsen for den gratis hjælp ved en ekstraindtægt svarende til folkepensionslovens fradragsfri beløb. På det grundlag vil det vel være rimeligt at opbygge en skala svarende til betalingskalaen for husmoderafløsning. Men for den her foreslåede hjælp er der, da den

ydes som personligt tillæg med særlige trangsbestemmelser, en betydelig stramning for pensionister med små formuer. Det er ikke urimeligt, at formueindkomster bedømmes strengere end andre indkomster, men spørgsmålet er, om det også er rimeligt at stille krav om betaling, hvor der er tale om meget små formuer med en beskedent renteindtægt. Når det i udvalgets indstilling hedder, at det vil være rigtigt at kræve fuld betaling for hjemmehjælp, hvis den ældre er i besiddelse af formue, selv om den er beskedent, vil jeg gerne vide, hvilken størrelsesorden for formuer der her er tænkt på.

Det andet problem, jeg vil omtale, er spørgsmålet om det foreslåede rådighedsbeløbs størrelse. Jeg vil gerne anerkende, at for de kommuner, hvor hjemmehjælpen endnu er i sin vorden, eller hvor den er foranstaltet i begrænset omfang, betyder de yderligere 10 pct. af rådighedsbeløbet en værdifuld hjælp, og det er vel også samtidig et godt incitament for andre kommuner til at sætte et tilsvarende arbejde i gang. Ser man derimod på de kommuner, som i længere tid har haft hjemmehjælp i gang, og på de beløb, der allerede er ydet her — jeg tænker særlig på Københavns kommune — er jeg mere i tvivl om, hvorvidt det foreslåede tilskud er tilstrækkeligt. Det er ikke blot kommunerne, som har haft besparelser gennem hjemmehjælpen, men også staten. Det anlås for Københavns kommunes vedkommende, at omordningen af de gables hjem og plejehjem har betydet en besparelse for staten alene på 700 000 kr. årlig.

For indeværende år vil efter foreliggende oplysninger udgiften til hjemmehjælp i København beløbe sig til ca. 3 mill. kr. Efter forslaget vil København få 10 pct. af et rådighedsbeløb på 10 mill. kr. eller ca. 1 mill. kr., altså en tredjedel af de samlede udgifter. De øvrige 2 mill. kr. skal tages af det rådighedsbeløb, som der jo er behov for til adskillige andre formål. Det ville vist ikke være ubilligt, om der på steder, hvor hjemmehjælpen optager så stor en del af det egentlige rådighedsbeløb, som her er tale om, nemlig 30 pct., kunne ydes mere end de 10 pct. fra staten.

Endelig er der spørgsmålet om den gruppe af mennesker, hjælpen kan ydes til.